

ГЛАВА ОСЕМДЕСЯТЬ И СЕДМА.

За Бога и безсмертіе-шо.

(Продълженіе.)

1. Не плачи, о осиротѣла душо, надъ гроба на любезныя си мъртвецъ.

2. Виждь, пролѣтъ-та распрѣнува и връхъ гробища-та многоцвѣтъще-то си украшеніе и украшава одѣра на покойныя ти; и есенъ-та носи заедно съ исповѣхнѣлы-ты трѣвы и ниския всегдѣшнозеленый мѣхъ връхъ скѣпѣ-тѣхъ пепельовѣхъ могила.

3. Какъ-то естество-то украшава могила-тѣхъ на скѣпныя гробъ, тѣй и въ душѣ-тѣхъ ти изникватъ новы надѣжды.

4. Излѣзь кѣмъ усмыхнѣто-то твореніе на пролѣтныя свѣтъ; то ти проповѣдва едно растушеніе въ наранено-то сѣрдце, кое-то ты нигдѣ не намиращь освѣнь при него.

5. То ти говори: „Азъ не оставамъ вѣчно мъртво. Кога-то надгробна-та дреха на зимѣ-тѣхъ мя покрываше, тогасъ азъ само спяхъ. Богъ е вѣчный животъ и всичко, что е въ него, остава вѣчно.

6. Не плачи! Всичко въ естество-то е животъ и нѣма ни една смъртъ въ него. Любезный, кого-то ты жялѣйшь, е отврѣлилъ само обвѣвкѣ-тѣхъ, е измѣнилъ само дрехѣ-тѣхъ.